

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 148/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Libušou Dočkalovou, advokátkou, Lachova 32, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava I (v súčasnosti Mestského súdu Bratislava IV) v konaní vedenom pod sp. zn. 42C/7/2018 (v súčasnosti vedenom pod sp. zn. B5-42C/7/2018) a jeho rozsudku č. k. 42C/7/2018-122 z 30. januára 2019, postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 15Co/184/2019 a jeho rozsudku č. k. 15Co/184/2019-213 z 27. apríla 2022 a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/214/2022 a jeho uzneseníu sp. zn. 6Cdo/214/2022 z 26. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu (v súčasnosti mestského súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. 42C/7/2018 (v súčasnosti vedenom pod sp. zn. B5-42C/7/2018) a jeho rozsudku č. k. 42C/7/2018-122 z 30. januára 2019, postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15Co/184/2019 a jeho rozsudku č. k. 15Co/184/2019-213 z 27. apríla 2022 a postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/214/2022 a jeho uzneseníu sp. zn. 6Cdo/214/2022 z 26. júna 2024. Navrhuje napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy okresný súd čiastočne vyhovel žalobe sťažovateľa (žalobcu) a prvou výrokovou vetou rozsudku č. k. 42C/7/2018-122 z 30. januára 2019 rozhodol, že obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), je povinná zdržať sa uverejňovania a rozširovania fotografie sťažovateľa, ktorá bola uverejnená na webovej stránke žalovanej [REDAKOVANÉ] v článku s názvom „[REDAKOVANÉ]“, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia; okresný súd po vykonaní dokazovania považoval za postačujúce zistenie, že zásah zo strany žalovanej „*bol objektívne spôsobilý narušiť resp. ohroziť práva žalobcu chránené ustanovením § 11 OZ a neoprávnene zasiahol do jeho práva na ochranu prejavov osobnej povahy a súkromia. Pri posudzovaní objektívnej spôsobilosti zásahu súd vychádzal z prostredia, z intenzity, povahy a spôsobu neoprávneného zásahu, z charakteru a rozsahu zasiahnutých hodnôt osobností, z trvania a rozsahu ohlasu v spoločnosti ako aj z obsahu a formy zásahu, ktorý spočíval v uverejnení fotografie súkromného charakteru bez súhlasu dotknutej osoby.*“. Druhou výrokovou vetou uvedeného rozsudku okresný súd zamietol žalobu sťažovateľa v časti, ktorou sa proti žalovanej domáhal odstránenia uvedeného článku z uvedenej webovej stránky; podľa názoru okresného súdu nedošlo zverejnením uvedeného článku k neprimeranému zásahu do osobnosti sťažovateľa, ktorý žiadnym spôsobom v žalobe nezdôvodnil a žiadnymi dôkazmi nepreukázal zníženie vážnosti a dôstojnosti jeho osoby v spoločnosti, ktoré by priamo súviselo s uverejnením dotknutého článku.

3. Na základe odvolaní oboch sporových strán krajský súd prvou výrokovou vetou rozsudku č. k. 15Co/184/2019-213 z 27. apríla 2022 zmenil prvú výrokovú vetu rozsudku okresného súdu tak, že žalobu sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú. Druhou výrokovou vetou uvedeného rozsudku potvrdil druhú výrokovú vetu rozsudku okresného súdu. S poukazom na skutočnosť, že sťažovateľ aj po tom, ako prestal byť osobou verejne činnou v politike, pútal záujem verejnosti svojím trestným stíhaním a s tým spojeným vystupovaním na verejnosti, uviedol, že sťažovateľ neprestal byť osobou verejne známou, a z tohto dôvodu sa na neho vzťahuje vyššia miera akceptovateľnosti informovanosti. Obsah dotknutého článku sa týkal otázky verejného záujmu (objasňovanie trestnej činnosti súvisiacej s odpočtami DPH), pričom sledoval legitímny cieľ – prispieť k debate o otázkach verejného záujmu. V danom prípade nebol potrebný súhlas sťažovateľa na uverejnenie fotografie, keďže k jej použitiu došlo v rámci tlačového spravodajstva, teda v súlade so zákonnou (tlačovou) spravodajskou licenciou podľa § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka; fotografia bola z justičného prostredia a priamo súvisela s obsahom článku, pravdivo a objektívne informujúcom o aktuálnej udalosti, pričom bola použitá spôsobom primeraným podávanej informácii, ku ktorej mala bezprostredný vecný vzťah (článok sa týkal súdneho konania, fotografia bola z justičného prostredia). Pokiaľ teda žalovaná, ktorej predmetom podnikania je vydavateľská činnosť, zverejnila informácie o veciach verejného záujmu, realizovala tak svoje právo informovať, preto je potrebné poskytnúť vyššiu mieru ochrany jej právu na slobodu prejavu a právu (verejnosti) na informácie pred právom sťažovateľa na ochranu osobnosti, pretože žalovaná svojou činnosťou neprekročila zákonný rámec ani neprimeraným spôsobom nezasiahla do osobnostných práv sťažovateľa. Napokon ani v priebehu odvolacieho konania sťažovateľ na pojednávaní konanom 27. apríla 2022 na otázku krajského súdu, ako článok a fotografia ovplyvnili jeho osobný, rodinný a profesijný

život, neuviedol a ani nepreukázal žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali postup súdu podľa § 13 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka. Námietky sťažovateľa o porušení § 168, § 170, § 181 ods. 2 a § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) krajský súd nepovažoval za dôvodné (body 17.3. až 17.7. napadnutého rozsudku).

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ považujúci sa za „*súkromnú osobu, u ktorej sú hranice prípustnosti zásahov do ochrany osobnosti užšie ako v prípade osôb verejného záujmu*“, dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom „*vo vzťahu k fotografii žalobcu použitej v článku*“ tvrdiac, že rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], resp. ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne [§ 421 ods. 1 písm. c) CSP]. Okrem toho v dovolaní namietal, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú arbitrárne, keďže nereagovali na relevantné námietky sťažovateľa, najmä „*ohľadne vysporiadania sa s otázkou zákonnosti zhotovenia fotografie priloženej k článku*“.

5. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6Cdo/214/2022 z 26. júna 2024 dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné [§ 447 písm. c) CSP]. Argumentáciu krajského súdu považoval za koherentnú, jeho rozhodnutie za konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť, rešpektujúce ustálenú judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Vysporiadanie sa s uplatnenými podstatnými odvolacími námietskami krajským súdom považoval za dostatočné aj v zmysle § 387 ods. 3 CSP. V rámci dovolacieho prieskumu skúmania prípustnosti dovolania a vymedzenia uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 CSP v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 432 CSP (IV. ÚS 644/2021, I. ÚS 51/2020) po skonštatovaní prípustnosti dovolania pristúpil k meritórnemu dovolaciemu prieskumu sťažovateľom nastolenej právnej otázky posúdenia zákonnosti použitia fotografie sťažovateľa bez jeho súhlasu v súvislosti s uverejneným článkom týkajúcim sa jeho trestnej činnosti spojenej s odpočtami DPH ako otázky verejného záujmu. Prioritne skúmal, či napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo pri riešení právnej otázky k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (R 83/2018, R 71/2018). Konštatoval, že z okolností preskúmvanej veci je nesporné, že súdy nižších inštancií zhodne posúdili sťažovateľa ako osobu verejne známu s ohľadom na jeho politickú kariéru ako poslanca Národnej rady Slovenskej republiky a poslanca miestneho zastupiteľstva v rokoch 1998 až 2002, ako aj jeho podnikateľské aktivity počas výkonu politických funkcií, pri činnosti ktorých sa dopustil trestných činov, za ktoré bol právoplatne odsúdený a ktoré boli medializované. Rovnako je nesporné, že sťažovateľ bol právoplatne odsúdený za trestný čin kvalifikovaný ako útok na verejného činiteľa s verejne známym vulgárnym výrokom „**██████████**“, čo bolo taktiež medializované. Napokon sťažovateľ aj ako exposlanec svojím vlastným, najmä spoločensky odsúdeniahodným správaním naďalej vzbudzuje pozornosť a záujem médií. Fotografia žalobcu bola uverejnená na webovej stránke žalovanej, nachádzala sa pod názvom článku, v ktorom žalovaná informovala o legitímnej téme verejného záujmu, a to o objasňovaní trestnej činnosti súvisiacej s odpočtom DPH, ktorého legitímny verejný záujem bol osobitne zvýraznený osobou žalobcu ako bývalého poslanca Národnej rady Slovenskej republiky. Fotografia bola zhotovená v Justičnom paláci v Bratislave, mala vecný súvis s obsahom článku, ktorý informoval o pojednávaní žalobcu, na ktoré sa nedostavil, keďže jeho podnetom bola skutočnosť, že najvyšší súd v očiach laickej verejnosti oslobodil žalobcu v jednom z prípadov. Išlo o tému

týkajúcu sa justície a z jej prostredia. S poukazom na svoju ustálenú judikatúru (sp. zn. 6Cdo/203/2018, 5Cdo/25/2018, 2Cdo/133/2018, 6Cdo/55/2020), ako aj skutkovo obdobnú vec sťažovateľa (sp. zn. 5Cdo/532/2014) najvyšší súd dospel k záveru, že sťažovateľ nedôvodne namietal odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke posúdenia zásahu žalovanej do osobnostných práv žalobcu v kontexte s realizáciou jej slobody prejavu v demokratickej spoločnosti. Rozdielnosť posúdenia stretu práva na súkromie a slobody prejavu tlače môže spočívať len v individuálnych skutkových okolnostiach toho-ktorého prípadu, ale nie v právnom posúdení, preto prípustnosť dovolania z tohto dôvodu nebola daná.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] opätovne tvrdí, že zverejnenie podobizne fyzickej osoby bez jej súhlasu a bez zákonnej licencie je vždy potrebné hodnotiť ako neoprávnený zásah do jej osobnostných práv – do práva na podobizeň, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu a je v každom prípade dôvodom, pre ktorý je namieste minimálne morálna satisfakcia. V tomto kontexte považuje uverejnenie svojej fotografie žalovanou, bez priamej väzby na obsah článku, ktorým sledovala pripomenutie vzhľadu sťažovateľa verejnosti, za neospravedliteľné. Tvrdí, že ani v jednom z napadnutých rozhodnutí sa nenachádza vysvetlenie, ktoré by pri aplikácii práva na dané skutkové a právne okolnosti v spojení s vykonaným testom proporcionality odôvodňovalo prijaté závery všeobecných súdov. Všeobecné súdy vo svojich rozhodnutiach len formálne odkázali na verejný záujem, opierajúc sa o súdnu prax, avšak neposudzovali primeranosť – proporcionality zásahu do práva na ochranu osobnosti sťažovateľa, ktorý nie je osobou verejného záujmu, ani konkrétne skutkové okolnosti predmetného prípadu. Ich postup v napadnutom konaní, ako aj ich rozhodnutia sú preto arbitrárne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu (v súčasnosti mestského súdu) v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy vedenom pod sp. zn. 42C/7/2018 (v súčasnosti vedenom pod sp. zn. B5-42C/7/2018) a jeho rozsudkom č. k. 42C/7/2018-122 z 30. januára 2019, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15Co/184/2019 a jeho rozsudkom č. k. 15Co/184/2019-213 z 27. apríla 2022 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/214/2022 a jeho uznesením sp. zn. 6Cdo/214/2022 z 26. júna 2024, ktoré sťažovateľ považuje za zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým postupom a rozsudkom okresného súdu a napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu:

8. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (IV. ÚS 170/2022, III. ÚS 678/2021, I. ÚS 695/2022).

9. Konaním a rozhodovaním všeobecných súdov je teda ústavný súd oprávnený zaoberať sa len vtedy, ak sa ústavnou sťažnosťou namieta porušenie takých základných práv alebo slobôd, ktorým nebola poskytnutá účinná ochrana. Účinnú ochranu základných práv a slobôd (okrem iného) predstavuje opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k tomu základnému právu alebo slobode, ktorých porušenie namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 36/96).

10. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom (bod 3), a proti napadnutému rozsudku krajského súdu mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd (bod 5). Aj keď najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol, preskúmal existenciu dovolacích dôvodov, ním vznesenými námietkami sa vecne zaoberal a podal k nim aj patričné vysvetlenie.

11. Právomoc krajského súdu na preskúmanie rozsudku okresného súdu a právomoc najvyššieho súdu na preskúmanie rozsudku krajského súdu v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti, preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K námietke porušenia označených práv napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu:

12. Vzhľadom na predmet posudzovaného konania (body 1 a 7) ústavný súd uvádza, že všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (m. m. PL. ÚS 7/96, IV. ÚS 362/09).

13. Podstatou rozhodovania o väčšine obdobných právnych sporov je hľadanie vyváženého vzťahu medzi ústavou garantovaným právom na ochranu ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti na jednej strane a slobodou prejavu a základným právom na informácie na strane druhej. V tejto

súvislosti ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre viackrát zdôraznil, že každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (m. m. IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, m. m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07).

14. Aj podľa judikatúry ESĽP, ktorú ústavný súd konštantne zohľadňuje vo svojej rozhodovacej činnosti, sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k „informáciám“ a „myšlienkam“, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa pokladajú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Vyžaduje si to pluralizmus, znášanlivosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o „demokratickej spoločnosti“ (Handyside proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosť č. 5493/72, rozsudok zo 7. 12. 1976, § 49).

15. Hranice akceptovateľnosti šírenia informácií týkajúcich sa osobnostnej sféry sú najširšie u verejne činných osôb, resp. u osôb tzv. „verejného záujmu“ a najužšie u „bežných“ občanov, t. j. jednotlivcov nezastávajúcich žiadnu zvláštnu funkciu alebo významnú rolu v spoločnosti. Do kategórie verejne činných osôb patria osoby, ktoré sa nejakým spôsobom podieľajú na výkone verejnej moci; sú to v prvom rade politici, sudcovia a prokurátori, ale aj predstavitelia ozbrojených zložiek, štátni zamestnanci, resp. iní verejní činitelia, ktorých konanie by „malo byť trvale predmetom skúmania a debát a malo byť otvorené kritike“ (rozhodnutie ESĽP vo veci Thorgier Thorgeirson proti Islandu z 25. 6. 1992, sťažnosť č. 13778/93, § 61 a rozhodnutie ESĽP vo veci Janowski proti Poľsku z 21. 1. 1999, sťažnosť č. 25716/94, § 28). Do kategórie verejne známych osôb patria osoby, ktoré sa sami svojím konaním na verejnosti stali subjektami záujmu verejnosti alebo médií alebo ktoré dobrovoľne a z vlastného rozhodnutia vstúpili do verejnej sféry; medzi ne možno zaradiť umelcov, športovcov, podnikateľov, právnikov, ale aj novinárov alebo kandidátov na politické funkcie (Paturel proti Francúzsku, Wirtschafts-Trend Zeitschriften-Verlagsgesellschaft m.b.H. proti Rakúsku, Lopes Gomez da Silva proti Portugalsku).

16. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či v konkrétnej veci sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v rámci takého konania do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu, ktorý nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Je preto vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná alebo formalistická a aby bola čo najústálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

17. Aj v posudzovanom prípade ústavný súd zameral svoju pozornosť na to, či najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody, pre ktoré ho odmietol ako neprípustné, a teda či účinky jeho dovolacej právomoci boli zlučiteľné s právom sťažovateľa ako strany sporu na prístup k súdu a súčasne či zo strany najvyššieho súdu došlo k splneniu požiadaviek kladených na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a to so zreteľom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého uznesenia.

18. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia v kontexte obsahu dovolania podaného sťažovateľom ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd pri svojom rozhodovaní správne vychádzal z toho, že sťažovateľ patrí do kategórie verejne známych osôb, a nie kategórie „bežných“ občanov, ako tvrdil od začatia konania o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy. Ústavný súd zároveň nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.) nemajúci oporu v procesnom kódexe – Civilnom sporovom poriadku. Najvyšší súd primeraným spôsobom aplikoval na vec vzťahujúce sa procesné normy týkajúce sa dovolania a náležite odôvodnil napadnuté uznesenie, pričom jasne uviedol, že fotografia žalobcu bola uverejnená na webovej stránke žalovanej, nachádzala sa pod názvom článku, v ktorom žalovaná informovala o legitímnej téme verejného záujmu, a to o objasňovaní trestnej činnosti súvisiacej s odpočtom DPH, ktorého legitímny verejný záujem bol osobitne zvýraznený osobou žalobcu ako bývalého poslanca Národnej rady Slovenskej republiky. Fotografia bola zhotovená v Justičnom paláci v Bratislave, mala vecný súvis s obsahom článku, ktorý informoval o pojednávaní žalobcu, na ktoré sa nedostavil, keďže jeho podnetom bola skutočnosť, že najvyšší súd v očiach laickej verejnosti oslobodil žalobcu v jednom z prípadov. Išlo o tému týkajúcu sa justície a z jeho prostredia. Žiadna právna otázka majúca zásadný význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu v posudzovanom prípade neostala nezodpovedaná.

19. Ústavný súd tak uzatvára, že v prejednávanej veci nevzhladol žiadny protiústavný exces ani zásah do práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, ktorých porušenie namieta.

20. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného práva. V inom prípade by totiž najvyšší súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené (I. ÚS 145/2010).

21. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu